Contributed by Jan Verbruggen
maandag, 19 december 2005 - Last Updated donderdag, 24 mei 2007

"Wat ben ik met een regering die even rechts is als die waarvoor hij waarschuwt?". Zo luidde het korte maar gevatte antwoord van de kopman van ABVV-textiel Donald Wittevrongel, op het gedreig van SP.A-voorzitter Johan Vande Lanotte. Die haalde het tot op de draad versleten eeuwige argument van de sociaal-democratie nog eens uit de kast: zonder ons wordt het nog erger.

We beleven momenteel een vreemde politieke situatie in dit land. In het debat over het generatiepact staat de arbeiders-beweging lijnrecht tegenover de regering en het patronaat. De christen-democratische oppositie steunt evenmin de eisen van de bonden en vindt het generatiepact niet ver genoeg gaan. Het Vlaams Belang maakte recent op haar economisch congres duidelijk dat het helemaal de kaart van de patroons trekt. Het VB wil de vakbonden verzwakken en ontkent simpelweg dat er een belangenconflict bestaat tussen arbeid en kapitaal. Enkel vanuit groene hoek is er kritiek op het generatiepact te horen, al verdedigen de groenen evenmin de agenda van de vakbonden...

Als er in dit land méér dan 100.000 personen door de straten van Brussel betogen, betekent dat nochtans dat er een zeer breed maatschappelijk draagvlak bestaat voor de eisen van de vakbonden. Zo makkelijk krijg je de mensen immers niet in beweging. Maar het vreemde is dus dat een brede maatschappelijke beweging geen politieke uitdrukking meer vindt. De sociaal-democraten zijn de uitvoerders én de verdedigers geworden van de neoliberale politiek. Minister van Pensioenen Vanvelthoven (SP.A) dreigde er zelfs mee om de kleine aanpassingen die de regering deed in een laatste poging om tot een akkoord te komen, weer in te trekken als de vakbonden het voorstel verwierpen. Hij zag die aanpassingen dus niet als verbeteringen waar hijzelf en zijn partij voor hadden gezorgd maar louter als toegevingen aan de vakbonden.

In zo'n context is het normaal dat er binnen de arbeidersbeweging gedebatteerd wordt over de politieke consequenties van nieuwe stakingen. Als je staakt tot de regering valt ben je immers honderd procent zeker dat de volgende regering geen linksere zal zijn. En toch slaat Wittevrongel de nagel op de kop. Buigen of barsten, dat is misschien de beste samenvatting van wat de regering nu moet doen. Ofwel trekt ze het generatiepact onder druk van nieuwe stakingen in, ofwel staken we de regering weg! En natuurlijk zal een volgende regering geen linksere zijn. Maar het is niet door alles te pikken uit schrik voor de rechtse oppositiepartijen dat we de linkerzijde in dit land gaan heropbouwen. Integendeel, na 25 jaar neoliberalisme heeft de arbeidersbeweging dringend nood aan overwinningen. Als de huidige politieke opheldering kan gekoppeld worden aan overwinningen zal ook het debat over de politieke uitdrukking ervan in een hogere versnelling terechtkomen. Het zijn de nederlagen die demobiliseren en demoraliseren...

Het potentieel is er. Vraag dat maar aan Luc Kortebeek, die op enkele weken tijd twee maal werd teruggefloten door zijn achterban. Dat potentieel moet nu dringend omgezet worden in een nieuwe algemene staking, gevolgd door wekelijkse regionale stakingen. Avanti!